

Nr 45.

Av herr **Bodén**, om vissa ändringar i lagen om barn utom äktenskap.

Den grundliga revidering, som lagen om barn utom äktenskap genomgick år 1917, har säkerligen varit till utomordentligt stor nytta. Med denna lag har man i de flesta fall åtminstone kunnat tvinga tredskande barnafäder att göra sin plikt. Ännu synes dock denna lag i vissa hänseende icke vara effektiv nog, och bara det finns tillräckligt med pengar kan barnafadern lätt nog komma ifrån följderna av faderskapet. Modern däremot måste taga hela ansvaret. Det synes åtminstone mig som om ansvaret borde delas fullt lika mellan moder och fader och att ingen av parterna borde få slippa ifrån följderna av sina handlingar. Barnen borde åtminstone skonas från att lida för föräldrarnas felsteg. Sålunda synes det mig oriktigt, att barnet icke skall få, om det någon gång skulle önska det, taga faderns namn utan endast moderns. Redan här skall fadern vara befriad från den fläck han satt på sin heder, under det att modern måste behålla denna fläck. Ännu större orättvisa förefaller det mig vara, att icke barnet får arva sin far eller fadernefränder. Varför skall här icke ansvaret vara lika? Icke bör lagen skydda mera den ena än den andra. Likhet inför lagen bör vara den grundpelare, på vilken all lagstiftning bygges. På grund av den motivering jag här ovan anført tar jag mig friheten föreslå,

att riksdagen måtte besluta följande ändringar av §§ 1 och 12 i lagen om barn utom äktenskapet av den 14 juni 1917:

§ 1.

Barn utom äktenskapet erhåller moderns eller faderns släktnamn.

Det tillkommer förmyndaren eller barnet självt om det är myndigt bestämma om det skall bära moderns eller faderns släktnamn. Har barnet fyllt 18 år må ej förmyndaren utan dess samtycke träffa bestämmelse som nu är sagt. Samma lag gäller även om trolovningsbarn.

§ 12.

Barnet tage arv efter såväl moder som mödernefrändes som efter fader och fadernefrändes och ärves av dessa som vore de av äktenskaplig börd. Lag samma vare om barnet är trolovningsbarn.

Dessutom föreslås att utskottet må företaga de ändringar som kunna anses vara nödvändiga för att lagen i övrigt må bli i överensstämmelse med de föreslagna ändringarna.

Stockholm den 15 januari 1923.

Carl Bodén.